

Sygn. akt IV P 175/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2017 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **E. B.**

przeciwko **Zespołowi Szkół w K.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Zespołu Szkół w K. na rzecz powódki E. B. kwotę 28.356,02 zł (dwadzieścia osiem tysięcy trzysta pięćdziesiąt sześć złotych 02/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30.04.2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze kwotę 1.418 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powódka była ustawowo zwolniona,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6.960,35 zł.

Sygn. akt IV P 175/16

UZASADNIENIE

Powódka E. B. pozwem z dnia 23.09.2016 r. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej – Zespołu Szkół w K. na rzecz powódki kwoty 28.356,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 30.04.2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że prawomocnym wyrokiem z dnia 21.01.2014 r. (sygn. akt IV P 301/13) Sąd Rejonowy Jeleniej Górze ustalił m.in., że do rozwiązania stosunku pracy łączącego wcześniej E. B. ze Szkołą Podstawową w K. (poprzednikiem prawnym zwanej) doszło z dniem 31.08.2013 r. i nakazał wydanie powódce stosownego świadectwa pracy. Pozwana wniosła od powyższego wyroku apelację, która następnie została oddalona przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 07.08.2014 r. Świadectwo pracy wydane zostało powódce dopiero w dniu 11.08.2014 r.

W sierpniu 2013 r. E. B. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o przyznanie jej emerytury. W dniu 29.08.2013 r. wydana została decyzja, przyznająca powódce prawo do emerytury. W dniu 03.10.2013 r. wydana została decyzja korygująca wysokość emerytury do kwoty 2.577,82 zł miesięcznie. Wypłata świadczenia została wstrzymana w związku z tym, że powódka nie przedłożyła w świadectwa pracy - którym nie dysponowała. Powódka nie mogła przedłożyć świadectwa pracy z uwagi na toczący się spór ze Szkołą Podstawową w K. co do rozwiązania stosunku pracy

i wydania świadectwa pracy. Ostatecznie świadectwo pracy zostało przedłożone w ZUS przez powódkę w sierpniu 2014 r. po jego wydaniu przez szkołę. Wypłata emerytury została podjęta dopiero od sierpnia 2014 r., w związku z czym powódka utraciła przysługujące jej świadczenie łącznie za 11 miesięcy, co daje kwotę 28.356,02 zł. Powódka zaskarżyła decyzję ZUS o podjęciu emerytury dopiero z dniem 01.08.2014 r. do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze,

Wyrokiem z dnia 12.03.2015 r. odwołanie zostało oddalone. Apelacja od orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 4.02.2016 r.

Odpowiedzialność za to, iż powódka przez 11 miesięcy nie mogła otrzymywać przysługującej jej emerytury, ponosi w ocenie powódki jej pracodawca, który bezpodstawnie kwestionował fakt rozwiązania stosunku pracy i bezpodstawnie odmawiał wydania świadectwa pracy i doprowadził tym samym do powstania po stronie powódki szkody stanowiącej równowartość emerytury za okres od 01.09.2013 r. do 31.07.2014 r

Pismem z dnia 15.04.2016 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 28.356,02 zł w terminie 7 dni. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Powódka liczy odsetki od terminu do zapłaty wyznaczonego w w/w wezwaniu.

Strona pozwana wnosila o oddalenie powództwa i o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego wskazywał, że przyznaje fakty przytoczone w pozwie, jednakże nie uznaje roszczenia dochodzonego pozwem, bowiem przyczyną, która spowodowała opóźnienie w doręczeniu powódce świadectwa pracy było celowe działanie powódki na szkodę pozwanego, zmierzające do uzyskania przez powódkę nienależnego jej świadczenia pieniężnego, przewidzianego w art. 20 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela. Sąd Rejonowy bowiem w sprawie sygn. akt IV P 301/13 ustalił, że powódka skierowała do siebie samej pismo zawierające nieprawdziwe informacje o ograniczeniu zatrudnienia w roku szkolnym 2013/2014, po czym również samej oświadczyła, że nie wyraża zgody na wspomniane ograniczenie zatrudnienia. Następnie powódka sporządziła, podpisała oraz samej sobie doręczyła oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy, w treści którego to oświadczenia zawarte zostały nieprawdziwe stwierdzenia, w oparciu o które tym samym oświadczeniem przyznano powódce odprawę w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, przewidzianą w art. 20 Karty Nauczyciela.

Strona pozwana zarzuciła, że nie zachodzi po jej stronie odpowiedzialność odszkodowawcza względem powódki. Rozbieżność pomiędzy datą ustania stosunku pracy między stronami, a datą wydania powódce świadectwa pracy spowodowana została bowiem wyłącznie sprzecznymi z prawem działaniami powódki, w następstwie których powstała uzasadniona wątpliwość co do skuteczności prawnej działań podejmowanych przez powódkę w imieniu pozwanego.

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska, przy czym pełnomocnik strony pozwanej wskazał, że w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd stanowiska zawartego w odpowiedzi na pozew, wnosi o przyjęcie, że powódka przyczyniła się do powstania szkody, której niewątpliwie doznała.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. B. była zatrudniona w Szkole Podstawowej w K. od dnia 01.09.1997 r. na stanowisku nauczyciela dyplomowanego na podstawie mianowania. Od dnia 01.06.2003 r. powierzono powódce stanowisko dyrektora szkoły, które zajmowała do dnia 31.08.2013 r.

Od dnia 29.08.2013 r. uzyskała prawo do emerytury.

(**dowód** : bezsporne , a nadto: świadectwo pracy powódki, k - 11-11v)

Zespół Szkół w K. przejął jako następca prawny zobowiązania Szkoły Podstawowej w K. .

(**dowód** : bezsporne)

W sprawie prowadzonej w tutejszym Sądzie pod sygn. akt IVP 301/13 w pozwie wniesionym przeciwko Zespołowi Szkół Szkole Podstawowej w K. powódka domagała się wydania świadectwa pacy i zasądzenia kwoty 36.762,70 zł tytułem odprawy na podstawie art. 20 ust. pkt 2 w zw. z ust. 2 Karty Nauczyciela, odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami oraz z kosztami procesu.

Wyrokiem z dnia 21.01.2014 r. w sprawie sygn. akt IV P 301/13 Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w zasądził od strony pozwanej Zespołu Szkół w K. Szkoły Podstawowej w K. na rzecz powódki E. B. kwotę 13.920,70 zł tytułem odprawy emerytalnej przewidzianej w art. 87 ust. 1 Karty Nauczyciela i nakazał stronie pozwanej, aby wydała E. B. świadectwo pracy. Dalej idące powództwo zostało oddalone.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 21.01.2014 r. w sprawie sygn. akt IV P 301/13- w aktach IV P 301/13)

Pozwana wniosła od powyższego wyroku apelację, która następnie została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 07.08.2014 r.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 07.08.2014 r. w sprawie sygn. akt VIII Pa 38/14 - w aktach VIII Pa 38/14)

W sierpniu 2013 r. E. B. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przyznanie jej emerytury. W dniu 29.08.2013 r. wydana decyzja, przyznająca powódce prawo do emerytury. W dniu 03.10.2013 r. wydana została decyzja korygująca wysokość emerytury do kwoty 2.577.82 zł miesięcznie. Wypłata świadczenia została wstrzymana w związku z tym, że powódka nie przedłożyła w ZUS świadectwa pracy.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: decyzja z dnia 29.08.2013 r. , k – 12-12 v, decyzja z dnia 03.10.2013 r. , k – 13-13v)

Świadectwo pracy wydane zostało powódce w dniu 11.08.2014 r. Powódka złożyła je w ZUS. Wypłata emerytury została podjęta od sierpnia 2014r.

Powódka zaskarżyła decyzję ZUS o podjęciu emerytury dopiero z dniem 01.08.2014 r. do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze. Wyrokiem z dnia 12.03.2015 r. odwołanie zostało oddalone. Apelacja od orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 4.02.2016 r.

(**dowód** : bezsporne , a nadto: wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 12.03.2015 r. w sprawie VII U 1408/14, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 4.02.2016 r. w sprawie sygn. akt III AUa 1292/15)

Pismem z dnia 15.04.2016 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 28.356,02 zł w terminie 7 dni.

(**dowód** : wezwanie do zapłaty, k – 19-20 wraz potwierdzeniem nadania, k – 19)

Strona pozwania nie wypłaciła powódce żądanej kwoty.

(**dowód** : bezsporne)

Średni miesięczny dochód powódki liczony jak ekwiwalent za urlop wynosił 6.960,35 zł.

(**dowód** : bezsporne)

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów, których autentyczność, jak też prawdziwość zawartych w nich oświadczeń nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był sporny, spór dotyczył jedynie jego oceny prawnej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo E. B. o odszkodowanie podlegało uwzględnieniu w całości.

Powódka nie wskazała podstawy prawnej żądania, jednak Sąd ma obowiązek samodzielnego jej ustalenia.

Powódka domagała się naprawienia przez stronę pozwaną szkody spowodowanej niewydaniem w terminie świadectwa pracy.

W rozpoznawanej sprawie Sąd uznał, iż podstawą prawną żądania zapłaty odszkodowania jest przepis art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych pracodawca odpowiada wobec pracownika za szkodę, jaką pracownik poniesie na skutek otrzymywania niższego świadczenia emerytalnego czy rentowego wynikającego z faktu niewydania w terminie albo wydania niewłaściwego świadectwa pracy czy zaświadczenia zaniżającego podstawę wymiaru składek według odpowiedzialności kontraktowej wynikającej z przepisów prawa cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 1999r., II UKN 259/99, wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2004 r. II PK 36/04, wyrok Sądu Najwyższego z 28 sierpnia 2007r. II PK 5/07, , wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 maja 2008r., III APa 67/07, wyrok Sądu Najwyższego z 8 czerwca 2011r., I PK 205/10).

W orzecznictwie występowało co prawda stanowisko odmienne, wskazujące, że nie można kategorycznie przyjąć, że w tego typu sprawach zachodzi odpowiedzialność pracodawcy za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania z całkowitym wykluczeniem odpowiedzialności na podstawie deliktu. Przeważająca część orzecznictwa stoi jednak na stanowisku, że rodzaj odpowiedzialności zależy od stanu faktycznego i podstawy żądania. Jeżeli określony obowiązek jest wyraźnie ukształtowany i tworzy zobowiązanie, to jego niewykonanie rodzi odpowiedzialność na podstawie art. 471 k.c. Sytuacja taka wystąpiła na gruncie niniejszego postępowania.

Z tych względów ocenie Sądu podlegało, kiedy pracodawca miał obowiązek wydać powódce świadectwo pracy, czy powódka doznała szkody na skutek niewydania przez pracodawcę świadectwa pracy w terminie i w jakiej wysokości szkoda powstała.

Na mocy przepisu art. 97 § 1 k.p. w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy.

Na mocy przepisu art. 99 k.p. pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania świadectwa pracy. O którym mowa w § 1, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6 tygodni.

Orzecznictwo jednolicie wskazuje, że odpowiedzialność odszkodowawcza pracodawcy wynikająca z tego przepisu dotyczy jedynie sytuacji, gdy pracownik nie mógł podjąć kolejnego zatrudnienia na skutek tego, że nie posiadał świadectwa pracy. Odpowiedzialność ta nie wyklucza odpowiedzialności pracodawcy wynikającej z przepisów kodeksu cywilnego.

W ocenie Sądu pracodawca winien wydać powódce świadectwo pracy niezwłocznie po dniu 31.08.2013 r., nie zaś – dopiero po prawomocności wyroku Sądu Rejonowego, którym zasądzono na rzecz powódki odprawę i nakazano wydać jej świadectwo pracy.

Pracodawca miał obowiązek wydania powódce świadectwa pracy po ustaniu stosunku pracy. Stosunek pracy z powódką ustał natomiast niewątpliwie w dniu 31.08.2013 r.

Strona pozwana kwestionowała zgodność z prawem rozwiązania umowy o pracę z powódką, zarzucając, że powódka działając jako dyrektor nie mogła rozwiązać stosunku pracy ze sobą jako nauczycielem. Rozwiązanie umowy o pracę bez względu jednak na to czy było zgodne z przepisami prawa – było skuteczne. Waleru skuteczności nie pozbawiała go okoliczność, iż burmistrz kwestionował zgodność z prawem wypowiedzenia stosunku pracy. Burmistrz powoływał się na jego wadliwość wynikającą z faktu, że powódka działając jako dyrektor wypowiedziała umowę pracy samej sobie

jako nauczycielowi. Sąd Rejonowy w późniejszym postępowaniu ustalił, że takie działanie powódki było prawidłowe, jednak nawet w przypadku odmiennego rozstrzygnięcia – rozwiązanie umowy było skuteczne.

Z tych względów pracodawca winien wydać powódce świadectwo pracy niezwłocznie po 31.08.2013 r., natomiast wydał je w dniu 11.08.2014 r.

Kolejną kwestią podlegającą ocenie Sądu była szkoda po stronie powódki.

Jak wyżej wskazano, odpowiedzialność pracodawcy w niniejszej sprawie wynika z przepisu art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Na mocy art. 472 k.c., jeżeli ze szczególnego przepisu ustawy albo z czynności prawnej nie wynika nic innego, dłużnik odpowiedzialny jest za niezachowanie należytej staranności. Na gruncie kodeksu cywilnego należyta staranność to staranność ogólnie wymagana w stosunkach danego rodzaju (art. 355 k.c.), czyli taka, jakiej mamy prawo oczekiwać, jakiej powinniśmy się spodziewać i na jaką mamy prawo liczyć. Powód nie musi jednakże braku należytej staranności pozwanego wykazywać, gdyż odpowiedzialność kontraktowa oparta jest co do zasady na winie dłużnika, a więc pracodawcy, dodatkowo winie domniemanej.

W kontekście przepisu art. 471 k.c. oraz art. 6 k.c. należy stwierdzić, że ciężar dowodu przy odpowiedzialności kontraktowej spoczywa na wierzycielu w zakresie wykazania istnienia stosunku zobowiązaniowego oraz jego treści, a także faktu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, jak również poniesionej szkody. Wierzyciel nie musi udowadniać, że wykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (a więc winy dłużnika). W art. 471 k.c. zawarte jest bowiem domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (por.: wyrok SN z 7 lipca 2005 r., V CK 896/04, Lex nr 150649).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że bez wątplenia stron łączył stosunek prawny w postaci umowy o pracę, a na skutek jego rozwiązania uaktualnił się obowiązek pracodawcy do wydania świadectwa pracy. Nienależyta staranność pozwanego polega na zaniechaniu wydania świadectwa pracy. Fakt, że zaniechanie to wynikało z błędnej oceny prawnej stanu faktycznego nie ekskulpuje pracodawcy.

Powódka wykazała również szkodę, która stanowi jedną z przesłanek odpowiedzialności kontraktowej. Szkoda ta ani jej wysokość nie była de facto przez stronę pozwaną kwestionowana. Powódka w sierpniu 2013 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o przyznanie jej emerytury. W dniu 29.08.2013 r. wydana decyzja, przyznająca prawo do emerytury, a w dniu 03.10.2013 r. wydana została decyzja korygująca wysokość emerytury do kwoty 2.577,82 zł miesięcznie. Wypłata świadczenia została wstrzymana w związku z tym, że powódka nie przedłożyła w świadectwa pracy. Wypłatę świadczenia podjęto od sierpnia 2014 r., gdy powódka złożyła świadectwo pracy, otrzymane w dniu 11.08.2014 r.

W związku z powyższym Sąd ustalił, że powódka w okresie 11 miesięcy nie otrzymywała emerytury, której wysokość wynosiła 2.577,82 zł miesięcznie. Z tych względów poniesiona przez powódkę szkoda wynosi 28.356,02 zł.

Na ostatniej rozprawie pełnomocnik strony pozwanej zarzucił, że powódka przyczyniła się do powstania szkody, jednak nie przedłożył na tę okoliczność żadnych dowodów. Kwestię przyczynienia się reguluje przepis art. 362 k.c., zgodnie z którym jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika w żaden sposób przyczynienie się powódki do powstania szkody. Fakt, że działania powódki były nieprawidłowe w zakresie, w którym dążyła do wypłaty odprawy z tytułu ograniczenia zatrudnienia, choć można oceniać negatywnie pod kątem etycznym, nie miał wpływu na skuteczność

rozwiązania z nią stosunku pracy w dniu 31.08.2013 r. Rozwiązanie stosunku pracy uaktualniło natomiast obowiązek wydania świadectwa pracy, którym u to obowiązkowi pracodawca nie uczynił, powodując tym samym szkodę w majątku powódki.

O odsetkach Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Powódka pismem z dnia 15.04.2016 r. wezwała stronę pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni. W aktach sprawy brak jest co prawda potwierdzenia odbioru przesyłki, jednak można przyjąć, że dotarła do adresata w ciągu 7 dni, tj. 22.04.2016 r.

Z tych względów uzasadnione było zasądzenie odsetek od dnia 30.04.2016 r.

Powódce na mocy art. 96 ust. pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594) przysługuje podmiotowe zwolnienie od kosztów sądowych – opłaty sądowej, którą tymczasowo poniósł Skarb Państwa. Koszty te podlegają rozliczeniu zgodnie z regułą przewidzianą w treści art. 113 u.o.k.s.c, tj. kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Strona pozwana proces przegrała w całości i w związku z tym na zasadzie wynikającej z treści art. 98 § 1 k.p.c. i art. 113 ust. 1 u.o.k.s.c. opłata sądowa, od której powódka była zwolniona podlegała zasądzeniu od strony pozwanej na Skarbu Państwa. Przedmiotowa sprawa jest sprawą o charakterze majątkowym, w których pobiera się opłatę stosunkową, a wysokości 5% wartości przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100 000 złotych). W niniejszej sprawie wartość przedmiotu sporu wynosiła 28.357 zł. 5% od tej kwoty to 1.417,85 zł, która to kwota z zgodnie z treścią art. 21 u.o.k.s.c. podlegała zaokrągleniu do pełnego złotego, tj. do kwoty 1.418 zł. Z tych względów w punkcie II wyroku zasądzone od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.418 zł stanowiącą brakującą opłatę, od której uiszczenia powódka była zwolniona.

O kosztach zastępstwa procesowego, jak w punkcie III sentencji wyroku, orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez powódkę były koszty wynagrodzenia jej pełnomocnika, które zgodnie z § 11 ust 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), wynosiły 3600,00 zł, tj. 75% liczone od kwoty 4.800 zł.

Rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie IV wyroku nadano wyrokowi w punkcie I do kwoty 6.960,35 zł na podstawie przepisu art. 477² § 1 k.p.c., tj. w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.